

Emlékezés Jankó Lászlóra

(1875–1954)

A Pápával és környékének történetével foglalkozó önálló irodalom az előző évszázad elején jelentkezik. Addig csak lexikális művekben vannak szórványos adatok erről a területről.

Néhány tanulmányt szeretnénk e kis körből megemlíteni. Zsoldos János orvos az első, aki 1817-ben a francia megszállókról értekezett. Az 1820-as években Gyurikovics György a várossal és környékével foglalkozott. Pápáról rajzolt térképe ma is értékes adatokkal támasztja alá a helytörténeti kutatást. Kis Ernő tanár a századfordulón a református főiskola történetét ismertette. Kiss István plébános az 1910-es években az utolsó nemesi felkelést és a pápai plébánia történetét örökítette meg.

1927-ben Sarudy György tanár a várnak a töröktől való visszafoglalásáról értekezett. Az 1930-as években két másik tanár, Tóth Endre és Tóth Ferenc ugyancsak kisebb részmunkákkal jelentkeztek.

A fentebb említett helytörténeteszek mellett méltó helyet foglal el Jankó László tanítóképzési tanár. 1894-től kezdve az 1940-es évek elejéig több dolgozatban mutatta be kiváló képességeit. Az első volt Pápán, aki a pedagógiát, népművelést, a régészetet és a történelmet együttesen művelte. Nagy akaraterővel dolgozott. Széles látókörű, jó szónoki tehetséggel és újságírói készséggel megáldva. Ásatásokat és levéltári kutatásokat végzett. A Pápa környékéről gyűjtött régészeti anyagból kis magángyűjteményt alakított ki. A győri II. világháborús bombázásokban meggyérült anyagát 1965-ben vásároltuk meg a pápai múzeum részére. Sajnos, a leletek legnagyobb részének nem ismerjük a lelőhelyét. Egy őskori csontár Pápa, Mátyusháza Macskaberekről, mészbetétes edények a vaszari Tórétről, római edény Kup-Malatóról és avar tárgyak a pápai Úrdombról a legfontosabb és hiteles leletek. Római pénzeket kívül három pápai céh-pecsétnyomó is a múzeum tulajdonába került.

De nemcsak gyűjtött, hanem anyagát szakszerűen fel is dolgozta. Így neve régészeti körökben is ismertté lett.

Jankó László Győr-Révfaluban született 1875. szeptember 17-én. Apai nagyapja, Jankó István táblabíró, majd a győri püspök jószágkormányzója. A Győr megyei Selyemtelken volt birtoka. Apja, Jankó Elek 1848-ban mint honvédhadnagy szerepelt és ezekben az időkben Győr megye csendbiztos volt. Jankó László iskoláinak nagy részét Győrben járta. Majd Budán, az akkori tanítóképzőben végzett. 1897-ben a znióváráljai

Jankó László az 1930-as évek elején
László Jankó am Anfang der 1930-er Jahre
László Jankó au début des années 1930
Ласло Янко в начале 1930-х годов.

(ma Szlovákiában) állami tanítóképzőben kezdte el oktatói működését. 1899-ben Pápára helyezték, ugyancsak a tanítóképző intézetbe. Itt a nyelv- és a történettudományok, továbbá a zenei szak tanára. Földrajzot, történelmet és alkotmánytant tanított. 1903-ban rendes tanárrá nevezték ki.

1904-től Léván tanított két tanéven át. Majd újra Pápára került. Lévai működése alatt jegyezte el Jerfy Herminát, aki 1900-tól tanított Pápán, mint polgári iskolai tanárnő. 1906. november 24-én házasodtak össze. A házasságból egy fiú és két lány született.

Úgy tudjuk, hogy Jankó az első világháború idején mindvégig Pápán működött, katona nem volt. 1921-től Győrben, majd 1924-től ismét Pápán tanított. 1928-ban véglegesen Győrbe helyezték, ott tanított 1934. július 1-én bekövetkezett nyugdíjazásáig. 41 évi tanítás után ment nyugdíjba, de ezután is sokat dolgozott és publikált. Győrben halt meg 1954. február 26-án.

1894-ben, még tanítóképzős korában jelent meg első írása. 1935-ig pedagógiai, népművelő és publicisztikai dolgozatai sűrűn láttak napvilágot. Budapesten élő lányai őrizték meg a saját maga által összeállított bibliográfiáját. Ezt csak néhány dolgozatának címével egészítettük ki. Három történelmi tankönyvet írt Győry Vilmosmal együtt. Pápán az iskolában ő kezdte el a Dunántúl jelesei portrészorozatának összegyűjtését.

1908-ban „A történelmi emlékek, régiségek megőrzésére való oktatás” című tanulmányában ma is nagyon időszerű és súlyos problémát vetett fel. Ebben az évben volt a budapesti Iparművészeti Múzeumban a gyűjtők kiállítása, amely a gyűjtés fontosságára hívta fel a figyelmet. 1927-ben erőlesen felszólalt a pápai lábas ház árkádjainak befalazási terve ellen. Példának hozta fel a volt győri „fehérvári várkapu” felett állott tűztoronynak 1894-ben történt sajnálatos lebontását. A győri műemlékeket ismertette és Győrben a kultúrpalota vagy múzeumépület felépítése érdekében újabb cikket írt. A székesfehérvári múzeum ismertetése kapcsán ismét a győri múzeum leendő épületének ügyével foglalkozott. Majd a régi győri belvárosi temetőt mutatta be részletesen. Pedagógiai irányú dolgozataiban élénken sikerrel szállt a helytörténet művelése mellett.

Számunkra mindezeknél fontosabbak régészeti, történelmi, céhtörténelmi, iparművészeti és műemléki vonatkozású cikkei.

Legelső régészeti tárgyú dolgozata a Zirc-tündérmajori halmokról szól, amelyekből hármat feltárt. Ez alkalommal foglalkozott a Hajagod környékén talált urnasírokkal is. Leírásai gondosak és szakszerűek. Anatólgiáit átgondoltan választotta ki. A Kaposy Lucián által szerkesztett „Pápa város egyetemes leírása” című mű egyik gondolatához kapcsolódva (lakatlan volt-e Pápa és közvetlen környéke Szent István előtt?) több lelőhely és lelet ismertetése mellett részletesen tárgyalta a vaszari korabronzkori urnasírok leleteit. Egy évvel később jelent meg az Archaeológiai Értesítőben a Pápa környéki régészeti leletekről szóló ismertetése. A vaszari mészbetétes díszű edényeken kívül megemlítette Kup-Malató leleteit és a Pápa-báróchegyi avar sírt is. A későbbiekben a helyi sajtóban a dáki, diópusztai, gyimóti, járóházi és öreghegyi leleteket sorolta fel.

Barcza Leander bencés tanár vizsgálatai alapján részletesen leírta a pápai volt pálos kriptá temetkezéseit. A nyitott koporsókban fekvő halottak és ruhái jó állapotban maradtak fenn, a koporsók feliratai jól ki-vehetőek. Acsády Ádám püspökön kívül Esterházy Imre vicarius provinciális, 23 pálos, 6 bencés szerzetes, egy kamalduli remete, nemesek és polgárok nyugszanak a kriptában.

Jankó soros avar sírmezőt talált a város D-i határában a Homok dűlőben. Az itteni földmunkánál megbolygatott sírok közül 30 sír helyét jegyezte fel. A ma már nyugdíjban levő Mészáros Lajos tanító még jól emlékszik erre a feltárára. A tanítás megkezdése előtt járt ki a lelőhelyre és hozta be Jankónak a leleteket. Úgy tudja, hogy az itt talált tárgyak legnagyobb része a pápai tanítóképzőbe került. Jankó László a feltárási eredményeit ismét a helyi sajtóban közölte.

Öt helyen ásott: Zirc-Tündérmajor (1910), Pápa-Báróchegy és Kup határában (1912), Pápa-Agyaglik (1913) és Pápa-Úrdombon (1924 és 1928-ban).

Időbeli sorrendben a XVIII. századi Pápa-ra vonatkozó dolgozatai következtek. Ezekre szorgos levéltári kutatás után kerülhetett sor. Elsőnek írta le utcáról utcára haladva Pápa erődítményeinek maradványait. Majd az egykori város lakosságának összetételét ismertette: a nem nemes „purgereket” és a „zsölléreket”, a tanácstagokat és a német és magyar iparosokat. Egy másik újságcikkében a dűlőnevek gyűjtésének fontosságára hívta fel a figyelmet. A város határában a Gyapjúmosó nevével és malomnevekkel foglalkozott, majd a XVIII. századi utcanéveket és nemesi házakat írta le. Az uradalmi házakat is felsorolta. Feltételezhető, hogy a várkastély levéltárában is kutatott.

1926-ból származó feljegyzéséből tudjuk, hogy a városházán értekezleten tárgyalták Pápa monográfiájának megírását. A történelmi rész elkészítésével őt bízták meg. Végül is a város közönsége nem tudott megegyezni a kiadóval.

Újabb cikksorozata jelent meg az ugodai Diópusztán talált római sírkőről. Először Czuppon Elek pápai ügyvéd ismertette a sírkövet, amely 1916-ban a Kálvária bejárati ajtajából került a várkastély parkjába, a Bakonyér jobbparti dombjára. Az ugyancsak Diópusztán talált kőkoporsót Esterházy Budapestre, a Nemzeti Múzeumba szállíttatta. Jankó két hónappal később írt a sírkőről és szorgalmazta a kő fedett helyre kerülését. Feltételezte, hogy a sírkövet még 1868-ban találták és a CIL 1873-ban 6480. szám alatt közölte. Itt említette meg azt is, hogy a kastély melletti faraktár kocsi-bejáratánál levő két márványoroszlán méltatlanul helyez van. Úgy tudta, hogy a kastélyban egy XVIII. századi olajfestményen ezek az oroszlánok láthatók a Főter felé eső kapubejáraton. Ha a várkastélybeli Nádor terem festményére gondolt, úgy azt nem tudjuk elfogadni, azon ugyanis ilyen dísz nem látszik.

Régészeti irányú munkásságában újabb nagy esemény volt a pápai Úrdombon előkerült avar sír és annak problémája. Gondos feldolgozás után az Archaeológiai Értesítőben jelent meg erről szóló dolgozata és ezzel lett valószínűen ismertté régész-körökben. A róluk készített sírrajzot utólag családjától megkaptuk. A leletek a Nemzeti Múzeumba kerültek.

1930-tól kezdve Győrben dolgozott újabb és további tudományos műveken. Kiseb adalékokat sorolt fel Rómer Flóris egy régi dolgozatához a győri Rákóczi u. 24. sz. házról és az ott talált római kőkoporsóról. A középső bronzkori szentgáli bronztőrrel újra az Archaeológiai Értesítőben közölt kisebb dolgozatot. A Városházán c. folyóiratban sok képpel, terjedelmes közlésben győri műemlék-épületeket mutatott be. Őt alkalommal is foglalkozott a győri ötvösmesterekkel és azok műveivel. Ismertette többek között a pápai rk. plébánia-templom 1746-ból származó aranyozott barokk ezüstkelyhét. Alapos kutatást végzett a győri levéltárban, hogy részletesen leközlhesse az ötvösök névsorát a XVI—XIX. századból.

Feljegyzései között találunk olyan listát is, amelyben megtervezte újabb dolgozatait. Ezek sajnos már nem jelentek meg; még töredékesen sem maradtak ránk.

Tanulmányait rendszeresen felolvasta a pápai Jókai-körben, ahol 1903-ban volt első előadása.

Érdekes egyéniség volt, aki nemcsak nevelt, tanított, hanem rendszeresen kutatott és értékes tanulmányait tudományos folyóiratokban, a helyi sajtóban közzétette. Emlékezetét a pápai és győri helytörténészek sorában őrizzük.

Mithay Sándor

Jankó László népművelési, pedagógiai, publicisztikai, régészeti, történeti és iparművészeti működésének bibliográfiája

Rövidítések:

BéVg: Biztosítás és Városgazdaság
DH: Dunántúli Hírlap
GyH: Győri Hírlap
GySz: Győri Szemle
MT: Magyar Tanítóképző
PéV: Pápa és Vidéke
PH: Pápai Hírlap
PL: Pápai Lapok
PK: Pápai Közlöny
PU: Pápai Újság

I. NÉPMŰVELÉSI, PEDAGÓGIAI, PUBLICISZTIKAI DOLGOZATOK

- 1894
Tűzoltó-vizsga a Paedagogiumban, Buda és Vidéke, jún. 10.
- 1895
Matiné a Paedagogiumban, Buda és Vidéke, febr. 17.
- 1899
Tetemre hívás, MT XIV. 130—131
Az önálló kántorképzés, MT XIV. 398—404
Néhány szó az ifjúsági játékokról, PU nov. 5.
- 1900
Bartalus István emlékezete, MT XV. 113—114.
- 1901
Zníoiak az orsz. tornaversenyen, Felvidéki Híradó jún. 2.
Egy úttörő nagy zenetudós, PL okt. 13.
- 1902
A Jókai-kör művészestélya, PK máj. 25.
- 1904
Könyvismretetés: Farkas Sándor, Egyetemes történet tanító- és tanítónőképzők számára (Bp. 1904), MT XIX. 329—333
- 1907
A földrajzi anyag a tantervben, MT XXII. 266—271
- 1908
A történelmi emlékek, régiségek megőrzésére való oktatás, MT XXIII. 49—59
- 1909
A tanítóképzők és a közműveltség, MT XXIV. 192—197, 243—248, 323—327
A szünidei kurzus tárgyai, MT XXIV. 207—212
Húsvéti közgyűlésünkhöz, MT XXIV. 521—524

1912

Az önképzőkörökről, MT XXVII. 441—450

1919

A Ker. Szoc. Párt népgyűlése, PéV szept. 9.
A Ker. Szoc. Párt népgyűlése, PH szept. 10.
A magyar ifjúsághoz, PéV szept. 12.
Október 6-án, PéV okt. 7.
Huszár Károly miniszter Pápan, PH okt. 15.
Halottak napja, PéV nov. 1.
Jelenségek, PéV nov. 9.
Alexius, PH dec. 20.

1920

Avatás napja, PéV jan. 16.
Magyarország földarabolása, PH jan. 24.
Győzött az eszme, PéV jan. 30.
A magyar munkásokért, PéV febr. 27.
Hollandia, PéV márc. 12.
Munkásnap Pápan, PéV márc. 5., márc. 12., márc. 19.
Húsvéti gondolatok, PH ápr. 3.
Fény és árnyék, PéV ápr. 16.
Szívünknek szegezve a tör, PéV máj. 21.
Nemzeti zarándoklás Pannonhalmára, PéV jún. 11.
Súlyos tekintély, PéV jún. 25.
Kérdések előtt, PéV júl. 3.
A magyar jövő, PéV júl. 11.

1920

A középosztály és a tisztviselők, PéV júl. 25.
Augusztus 15, PéV aug. 15.

1927

Őrizzük meg városunk emlékeit, PH máj. 28.

1929

A Szent Benedek rend nagy jubileuma, GyH márc. 17.
Győri képek, DH júl. 9.
Kultúrkérdések, GyH dec. 15.

1930

Az iskolás gyermekek egészségének védelméről, Egészségvédelem, VI. 10—12
Révfalusi: Haubner Máté, Harangszó szept. 14.

1931

Sarudy Ottó, MT XLIV. 104—111
Köszöntés, GyH máj. 13.
Egy múzeum tanulságai, GyH okt. 4., 6.
Régi hantok között, GyH okt. 25., 27., 28., 30.
Azok a régi karácsonyok, GyH dec. 25.
Sarudy Ottó (Pécs, 1931) Dunántúl ny 10. 2. 1. t. — 23 cm

1932

A közgazdaságtan a tanítóképzésben, MT XLV. 259—264
Emlékezés Sarudy Ottóra, MT XLV. 318—319

1933
„A közgazdaságtan a tanítóképzésben”, MT XLVI.
157—165

1934
Könyvismertetés: Undi Mária, Magyar Hímvarró Művészet, MT XLVII.
Könyvismertetés: Kolumbán István, Az integráció gondolata a nevelő-tanítói munkában, MT XLVII. 137

1935
A történelemtanítás felvetődött gondolatai, MT XLVII.
199—206

1936
Hiszünk egy isteni örök igazságban, GyH aug. 15.

II. RÉGÉSZETI, TÖRTÉNETI, IPARMŰVÉSZETI ÉS MŰEMLÉKI DOLGOZATOK

1911
Késő bronzkori urnasírokról Zirc vidékén, Arch. Ért.
XXXI. 437—442

1912
Néhány szó Pápa város környékének ősi múltjáról, PH
ápr. 6.

1913
Néhány archaeológiai adat Pápa város környékéről, Arch.
Ért. XXXIII. 60—70

1920
A pápai fehér-barátok templomkriptája, PéV szept. 19.,
26., okt. 3.

1921
Lakatlan-e Pápa területe Szent István előtt? PéV aug. 20.
Pápai sírmező a régebbi középkorból, PéV aug. 23.
Néhány szó a pápai régebbi középkori sírmezővel kapcsolatban, PéV aug. 25.

1925
A régi Pápa védővonalai; a város a 18. század közepén, PH
aug. 21.
Pápa város lakossága a 18. század közepén, PH okt. 31.,
nov. 7., 14.

1927
Tallózás a 18. századi Páparól, PH márc. 19.
Egy érdekes sírkő Pápan, PH aug. 6.

A „Petronius-síremlék”, PH szept. 10.
I. század vagy IV. század? (A kisdíósi római sírkő) PH
okt. 15.

1928
Régibb-középkori sírlelet az Úrdombon, PH márc. 17.
A kisdíósi „Petronius-sírkő”, Arch. Ért. XLII. 207—210

1929
Adalékok a 18. századi Pápa városáról, PH szept. 7.,
okt. 19., 26.

1930
Adalékok a 18. századi Pápa városáról, PH jan. 4., 11.
A pápai avar sírleletek, Arch. Ért. XLIV. 124—142
Rómer Flóris egy régi közléséhez, GySz I. 184—186

1933
A szentgáli bronztör, Arch. Ért. XLVI. 174—177
Győr sz. kir. város műemlékei, Városkultúra VI. 82—88
Győri ötvösmunkák a 17—19. századból, GySz IV.
132—135

Könyvismertetés: La fortezza di Giavarino in Ungheria
ad i suoi architetti militari italiani, specialmente Pietro
Ferabosco (Győr vára Magyarországon és olasz katonai
építői különösen Pietro Ferabosco) Írták: Florio Banfi—
dr. Holik-Barabás László és L. A. Maggiorotti olasz
hadtestparancsnok, a római L'Instituto Di Architettura
Militare igazgatója (Róma 1932).
A Magyar Mérnök- és Építész-Egylet Közlönye, 41—42

1934
Győri ötvösök a 16—19. században, GySz V. 415—446

1936
Régi győri házak és emberek, GySz VII. 20—24
Győri ötvösök a 16—19. században, GySz VII. 98—106

1937
Ragaszkodjunk az ősi Révfalu névhez, GyH febr. 21.
Egy újabb győri ötvösmester a 17. századból, GySz VIII.
132—135

Ötvösapródok Győrött a 16—19. században, GySz VIII.
151—166

1941
A Fejérváry alias Czeffer-család Győrött a 17. században,
Győri Kalendárium 91—97
Sérfenyősziget eredeti neve: Sérfövenysziget, Mosonvár-
megye ápr. 13.

Adatok a keszthelyi Balatoni Múzeum múltjából

(1948 – 1949)

A magyar múzeumok történetében egyre gyakrabban „hősi korszak”-ként emlegetik azokat az éveket, amelyekben megszülettek első korszerű múzeumi kiállításaink. Amikor jogos büszkeséggel tartjuk számon a felszabadulás óta elért eredményeket, talán nem érdektelen az a visszatekintés, amely a kezdet nehézségeit és sikereit eleveníti fel.

A felszabadulás után három év telt el a háborús károk felmérésével, állagbiztosítási intézkedésekkel és a különböző — állami, megyei, városi, társulati és magánkezelésben levő — vidéki múzeumok egységes irányításának, államosításának előkészítésével. Ez a nagyszabású szervező munka, amelyet a Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium¹ múzeumi osztálya és az Országos Közgyűjtemények Felügyelősége² együttesen végeztek, kezdetben nem hozta meg a várt eredményeket. E tervek megvalósítását — amelyhez mintegy tíz millió forint pénzügyi fedezetre lett volna szükség, — az idő szerint más, hangsúlyozottabb állami célkitűzések előzték meg. Az adott költségvetési keretek között pedig nem lehetett szó az új típusú szocialista intézmények megteremtéséről, hiszen nemhogy az ehhez szükséges tudományos, technikai és adminisztratív munkaerők státuszainak, a kiállítási költségeknek biztosítására nem volt meg a lehetőség, de még — a nem funkcionáló — múzeumépületek megóvására is szűkösen bizonyultak a meglévő keretek. Miután a mindent egy lapra feltett államosítási terv elodázódott, a V. K. M. átszervezett múzeumi ügyosztálya³ az új múzeumi törvény — 1949/13 Trv. — előkészítéséhez fogott hozzá. Azonban e munka és sok más nagyfontosságú intézkedés eredményének beérése időt igényelt.

A múzeumi terület lassan éledező állapotával szemben viszont az ország általános képét lázas építőmunka, kezdeményezés, szervezkedés jellemezte. Ez a feltartóztatathatatlanság, nagyszerű lendület azonban kezdetben nemhogy serkentette és előmozdította a múzeumi feladatok megoldását, hanem éppen ellenkezőleg, váratlanul olyan helyzeteket teremtett, melyek számos nagymúltú múzeumunk létét veszélyeztették.

Ilyen válságba került a keszthelyi Balatoni Múzeum 1948 decemberében, amikor a múzeum épületét más intézmények — mezőgazdasági középiskolák és kollégiumok — elhelyezésére akarták igénybevenni.⁴

A múzeum felügyeleti szerve, a V. K. M. az ügyben az alábbi nyilatkozattal foglalt állást:

„A Balatoni Múzeum jelenlegi helyén való fenntartása mindenképpen szükséges. Ez egyike az ország

azon kevés vidéki múzeumának, amely kifejezetten múzeumi célra épült azzal a rendeltetéssel, hogy a balatoni kultúra termékeinek gyűjtőhelye legyen. A Balaton mentén ezen kívül nincsen múzeum. A múzeum anyagának jelenlegi állapota háborús károk következménye, amelynek kiküszöbölése a vidéki múzeumok nagyfontosságú fejlesztési terveinek kapcsán folyamatban van. Az átszervezett vidéki múzeumok a tömegek nevelését és az ideológiai képzést fokozott mértékben szolgálják.

De jelenlegi állapotában is jelentős nemzeti értéket képviselnek a múzeum megmaradt műtárgyai, melyek a múzeum hivatali helyiségeit nem számítva, mintegy harminc terem töltenek meg. Ez a gyűjtemény nem bolygatható meg és nem szállítható át anélkül, hogy lényeges értékcsökkenésnek, sőt mondhatni pusztulásnak ne legyen kitéve. Ezért a felelősség a közgyűjtemények felügyeletéről szóló 1929. évi XI. tc. 7. §-a értelmében a vallás- és közoktatásügyi minisztert terheli. Az a megoldás, amely szerint a múzeum anyagát a Helikon könyvtár alatti ún. márványtermekben kellene elhelyezni, nemcsak a szakismeret, de az ügy tárgyilagossága megítélésének hiányát is mutatja, mert a Helikon könyvtár alatt mindössze öt helyiség áll rendelkezésre, amiből kettő fürdőszobai célt szolgál. De azon felül, hogy e helyiségek múzeumi célra semmiképpen sem felelnek meg, azt is meg kell jegyezni, hogy ezekre lakásként van szükségük a Helikon könyvtár alkalmazottainak annál is inkább, mert a nagyértékű gyűjtemény a törvényes előírások szerint, őrizet nélkül nem maradhat.”⁵

Ez az érvelés azonban csak részben ért célt, mert az 1949. évi február 25-én megtartott tárcaközi bizottsági ülés olyan értelemben határozott a Festetics kastély ügyében, hogy a kastélyban levő mezőgazdasági középiskola a keszthelyi Balatoni Múzeum épületében, a múzeum gyűjteményei pedig a keszthelyi Kossuth Lajos utcai Pammer-féle ház első emeleti helyiségeiben helyezendők el.⁶

E határozat végrehajtására, illetőleg a végrehajtás körülményeinek megbeszélésére az 1949. március 17-én Keszthelyen megtartott ülés volt hivatott.⁷ Az ülésen „a V. K. M. képviselője hosszabban ismertette a megjelentekkel a népi demokratikus társadalomban a tudomány és ezen belül a múzeumok nevelő és felvilágosító hivatását.” Kiténik a továbbiakban az ülés jegyzőkönyvéből „... a V. K. M. képviselői nem értenek egyet a tárcaközi bizottság azon határozatával, hogy a Balatoni Múzeum helyéről elmozdítottassék. Így tárgyalanná válik a Balatoni Múzeum áthelyezésével kap-